

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Tornis (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

LA NECESSITAT D'UNA
REFORMA RELIGIOSA AL
S.XXI

Josep-Lluís
Carod-Rovira

Polític i escriptor

Islam i modernitat

“Vosaltres, creients, bons musulmans! Heu de lluitar contra els enemics de Déu, Al·là, els qui no hi creuen i els infidels que us envolten. Que us trobin durs!” Aquests versets de l'Alcorà pertanyen a la versió catalana que en va fer, el 2001, l'alacantí d'adopció Mikel de Epalza. El 1382 a Mallorca, i dos anys després, a Perpinyà, la nostra llengua va ser el primer idioma europeu modern al qual va ser traduït el llibre sagrat dels musulmans. Afirmacions de rebuig i crida a la violència contra els infidels, es troben també en textos cristians i, en altres èpoques, hi hagué qui les va seguir al peu de la lletra. Avui, però, no és occident la primera víctima en nom de l'islam, la més perjudicada, sinó l'islam mateix. No sols perquè, associant violència amb islam, es condemna a la identificació entre aquesta religió i els que hi creuen, en qualsevol país del món, sinó perquè, de fet, el fanatisme en nom d'Al·là s'exerceix, sobretot, contra els creients musulmans d'altres branques distintes d'aquelles que protagonitzen el terror inhumà i la salvatgia esgarrifosa. La majoria de persones decapitades, penjades o cremades pels terroristes d'Estat Islàmic s'encomanaven a Al·là, “el compassiu per excel·lència, el molt misericordiós”, mentre s'aferraven als seus darrers moments de vida. I ara hem vist com, al camp de refugiats palestins de Damasc, ocupat pels terroristes, alguns dels que s'hi refugiaven, hi han

trobat la mort salvatge, per més musulmans que fossin. Tampoc els estats amb aquesta religió com a majoritària pensen, exactament, el mateix. Tunísia no és l'Aràbia Saudita, ni Bòsnia és Qatar, ni Algèria són els Emirats, ni Jordània l'Iran.

NO TÉ SENTIT, DONCS, PRECIPITAR-SE a fer sinònims conceptes que no en són, com ara musulmà, àrab o terrorista. Perquè, òbviament, ni tots els terroristes són musulmans, ni tots els musulmans són terroristes i, menys encara, àrabs. El principal país musulmà del món és, precisament, Indonèsia, que no és un país àrab. Les simplificacions són, sempre, perilloses. I ara correm el risc de posar sota sospita tots els musulmans que viuen al nostre país i, per extensió, tots els immigrants sense matisos, associant-los a la pràctica del terror. Una periodista de tant de prestigi com Oriana Fallaci va es-

L'islam, a diferència del cristianisme, no ha tingut cap reforma protestant que n'actualitzi els seus textos sagrats, d'acord amb la realitat d'avui

criure, el 2001, el llarg article *La rabbia e l'orgoglio* on blasmava l'islam sense contemplacions i la passivitat de certes esquerres davant actituds d'intolerància, després d'haver viscut l'atemptat a les torres bessones a Nova York. Avui, però, el panorama és molt més preocupant que una quinzena d'anys enrere. Bin Laden és mort, però Estat Islàmic és viu. I, mentrestant, centenars de joves nascuts a Europa, formats a les escoles europees, amb llengües europees com a idiomes de cultura, educats en els valors democràtics, s'allisten a engrossir les files del terror. Desarrelats, sense feina ni perspectives de tenir-ne, el país dels seus pares és el passat i no és el seu i, en aquell on han nascut, viuen en la marginalitat social, sense valors sòlids on ancorar-se i amb una identitat fràgil. Estat Islàmic els n'ofereix una de forta, una imatge de poder i de victòria, la possibilitat de ser herois i màrtirs i la seguretat d'un sou a finals de mes.

L'ASSIGNATURA PENDENT DE L'ISLAM és la modernitat, perquè a diferència del cristianisme, no ha tingut cap reforma protestant que n'actualitzi els seus textos sagrats, d'acord amb la realitat d'avui. Una reforma religiosa en profunditat que dugui a la separació real entre religió i estat, que reculli el paper protagonista de la dona els darrers segles, combatent per la igualtat de drets entre gèneres i acceptant, finalment, que, avui, totes les societats són diverses, plurals, complexes i que la uniformitat és cosa del passat. La noció de respecte a la diversitat haurà d'acabar sent essencial en el món musulmà, però també aquí, combatent la temptació del terror amb cultura, qualitat de vida i igualtat d'oportunitats.

La columna

Matthew
Tree

Travallengua

Es de *L'Avenç* acaben de reeditar *Una història de dues ciutats*, segurament una de les millors novel·les de Dickens i sens dubte la més trepidant. El traductor n'és Jordi Arbonès, que ens va deixar fa 14 anys. Dos anys després que l'Arbonès va guanyar el Premi Nacional de Literatura el 1994 –justament per aquesta traducció– els autors d'un assaig al·trament excel·lent (*El malentès del noucentisme*) sobre el català literari del segle XX, es van acarnissar amb ell, qualificant el seu estil de massa encarcerat (a causa de la suposada adrencia de l'Arbonès a la tradició literària noucentista, artificiosa i gens col·loquial). Doncs bé, la traducció de *La història de dues ciutats* és molt bona: al llarg de més de 400 pàgines vaig detectar només sis errors (i això que Dickens, de vegades, escriu d'una manera endimoniadament en-

Els escriptors i traductors catalans dels anys cinquanta, seixanta i setanta feien el que bonament podien amb una llengua atrapada com un tord en el vesc diglòssic

vitricollada). És cert que Arbonès sol anteposar els adjectius als substantius i que fa servir algun mot un pèl rebuscat, però això no impedeix que el text sigui fluid (i apassionant). Encara més: tot el que l'assaig esmentat diu de l'Arbonès –sigui cert o no– es podria dir també del Joan Oliver, del Pere Calders i de molts escriptors més de la mateixa època. Per què? Perquè, segons Ramon Solsona en un article titulat *El malentès del català popular* (que apareix en un nou recull de propostes lingüístiques: *Canvi d'agulles. Per un català més ric, àgil i senzill*): “L'implacable lingüicidi que va patir el català sota la dictadura va provocar una forta resistència conservacionista.” És a dir, lluny de ser filològicament ben encaminats, els escriptors i traductors catalans dels anys cinquanta, seixanta i setanta feien el que bonament podien amb una llengua atrapada com un tord en el vesc diglòssic –que encara porta cua– creat per l'última dictadura ultranacionalista d'Europa (amb el suport, per cert, d'Eugeni d'Ors, el fundador formal del noucentisme). Un dilema polític que els autors d'*El malentès del noucentisme* –vés a saber per què– passen per alt.

EL
DIBUIX

Fer

